

Tit ringja — vit skriva

Er nakað á vási? — Ívamá!?
Ein spurningur, ella tíðindi, so ring til okkara.
Vit eru til reiðar!

tíðindablaðið
sosialurin

Lýsingar:

Lýsingarmaður okkara er ráðgevari hjá fyrirkum og einstaklingum í lýsingaspurningum. Hetta verður gjørt uttan meir kostnað fyri lýsaran.

FA visti ikki meira enn onnur

— Føroya Arbeidaráfelag veit ikki meira enn onnur um, hvørjar ætlanir landsstýrið hevur við eftirlønarskipan. Vit vita ikki annað enn tað, sum Vilhelm Johannesen, landsstýrismaður, hevur skrivað í bløðunum og sagt í útvarpinum.

Tað sigur Ingeborg Vinther, forkvinna í Føroya Arbeidaráfelag, sum aftursvar til Høgni Højgaard, formann í Føroya Handverkafelag. Í Dagblaðnum í gjár leggur Høgni Højgaard Føroya Arbeidaráfelag undir at hava fingið fleiri upplýsingar enn onnur fakfeløg um ætlanir landsstýrisins.

— Tað er heilt burturvið, sigur Ingeborg Vinther. — Føroya Arbeidaráfelag varð beinanvegin greitt

yvir, at okkurt mátti vera galið við eftirlønargrunninum, sum arbeiðsgevararnir leikaðu í fyrri at fáa okkum at góðtaka. Vit høvdu einki uppskot um eftirlønargrunn við til samráðingarnar.

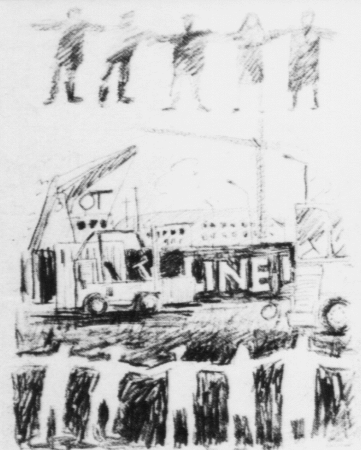
— Eisini er tað lögð, at leggja Føroya Arbeidaráfelag undir bert at handla út frá eignum áhugamálum. Vit hava altíð roynt at stuðlað øðrum, og Føroya Arbeidaráfelag hevur eisini havt tað besta samstarvið við onnur fakfeløg.

— Harmiligt er tað at siggja, at ein fakfelagsformaður riður so lágt, at hann brúkar Dagblaðið fyrri at leggja á eitt annað fakfelag, i-staðin fyrri at stuðla, sigur Ingeborg Vinther.

randi

Blað um verkfallið

VERKFALSTÍÐINDI

Føroya Arbeidaráfelag gevur í dag út blað um verkfallið. Í blaðnum verður greitt frá hvat verkfallið snýr seg um og hvørjar avleiðingar hetta hevur í teimum ymisku stöðum kring landið.

Blaðið verður sent øllum limum Føroya Arbeidaráfelags umframt tey feløg, sum eru við í verkfallinum.

Í Havn kann blaðið, sum er 12 síður til stöddar og kostar 10 krónur eintakið, keypast í blaðsølunum.

tór.

Sandagerðis-Sverri farin

Knappliga varð tómt í Sandagerði!
»Begge» — »Sandagerðis-Sverri» —
»Frumaðalin í Sandagerði» — var farin um markið.

Knappliga varð kvirt í Sandagerði!
Lívsjáltandi menniskjan Sverri,
ýlandi, smilandi Sverri var tagnaður.

Knappliga varð myrkt í Sandagerði!
Blaktrandi neistin í Próstagarði
hvaru — hann var slóknaður.

Knappliga varð sorg í Sandagerði!
dropar frá söljubløðum — dagg á grønum grasi.
Heitar hendur eru horvnar.

Takk! góði Sverri!
at tú altíð vart nær,
har tú var — — —
tú verður at liva í minnum okkara.

Minnini um Sverra vella fram. — Eg royni at tíðarfasta tey, royni at leita fram tær hendingar og tey upplivisir, ið hava havt serstaka ávirkan á meg, á umhvørvið her í Sandagerði, ja á okkum øll her í Føroyum.

Eg minnst tá eg sum 11 ára gamal sat í »Studer-kamarinum» í próstagarðinum og júkaði latin við honum sum lærara. »Sum, es, est — min lærer er et bæt» — messaði Sverri og flenti sum bert hann kundi flenna. Fáur dugdi sum hann at siga frá so tað festi seg.

Eg minnst tey mongu summarkveldini, tá vit dyrgdu fram við Argjalandinum og út á Glyvursnes — Sverri altíð við áranar. Ella tá vit øll í grannalagnum í myrkum heystarnætrum kastaðu nót í Sandagerði — Sverri dró fremstur á norðursíðuni, Magnus í Horni (Samuelson) á suðursíðuni og pápi í bátinum — allir eru teir farnir nú. Mangar vóru eisini lóturnar, tá vit bert sótu og hugnaðu okkum í okkara hvanngarði ella í Próstagarðinum og prátaðu um alt millum himmal og jørð — frá Várhalla til seyðin hjá Poul Müller.

Sverri var fleirtal og javnaldradur við øll. Hansara kensluheimur var nærur uttan mark allar vegir. Eitt viðbragð: fúkandi óður, tað næsta: skinandi sum sólin. Fráleikin millum látur og grát var at siga eingin. Hann var ikki djarvur í van-

ligari tulkning, men tá veruliga á stóð sýnti hann, at hann kundi vera sálarliga sterkur sum fáur. Hesa duldu síðu hansara kom eg kenna, tá vit tveireinir einaferð skuldu til Nólsoyar eftir lundapism til ein djóragarð. Komnir í iðina, fingur vit ein sjógv so báturin hálvfylltist og motorurin slóknaði. Sverri faldaði hendur eina stutta løtu, og settist so við áranar fyrri at halda upp imóti. Eg stóð tá og oysti, meðan Sverri bað meg steðga á og segði: »Bið fyrst Várhalla um hjálp, men ger tað skjótt, og skunda tær so aftur at oysa!»

Soleiðis var eisini Sverri: Sama hvat hendi, tað vóru ávisir halgisíðir (ritualir), ið altíð komu framum! Tú sást heldur ongantíð Sverra eta — um tað so bert var ein litil breyðflís — uttan hann fyrst hevði faldað hendur.

Lagnuvegir okkara skiltust eftir krigsløk. Í góð 25 ár hittust vit bert á sumri, men untist mær tá at uppliva partar av útgrevstrinum í Kirkjubø, ið Sverri var stigtakari til, og sum hann eisini hevði ábyrgdina av:

Gravaði Sverri
Við handalag
Fram fyrri dag
Bispar á rað!

Gudlýdni Sverri
Boygdur í knæ
Skrivaði søgu blað!

Vær tøkkum tær tað!

Flest øllum kunnugt var Sverri fyrsti føroyski fornfrøðingur. Eg eri tíverri ikki førur fyrri at lýsa tað stóra arbeiði, hann avrikaði á hesum øki, eins og eg heldur ikki eri førur fyrri at meta um tær mongu ritgerðir hann færdi í pennin.

Onnur, ið vita betur, verða at gera tað, men lat meg her tó nevna eitt, ið helst ikki verður nevnt í samband við hansara livsverk: Gjøgnum hetta verk, og hansara áhaldandi stríð imóti tí týning av náttúruvæðkennum og forminum, ið er framt fyrri lótvinnings skuld tey seinastu 50 árin, hevur hann — meira enn nakar annar — viðkað føroyingsins meivrit um og virðing fyrri hesum undurvøkru oyggjum og livsverk teirra, ið undan okkum vóru.

Mangan stríddist hann einsamallur, men treiskur sum hann var, vann hann oftast fram til síðst. Hetta bera tey mongu gomlu nú friðaðu sethús, kirkjur, toftir o.s.f. boð um. Segurnar um Kirkjubø og um Sandagerð kunnu ikki skrivast í dag uttan at navnið Sverri Dahl kemur at standa á nærum hvørjari síðu.

Av sonnum: Sverri bygdi tað undirstøði, ið Føroya Náttúru- og Umhvørvisverndarfelag (F N U) í dag stendur á.

Sverri var hin livandi Sandagerðisdepilin. Øll kundu uttan nakað hávasták savnstak kring hann eins væl við veitsluborðið sum í álvara. Einkin er at ivast í, at sera góða grannalagið, ið valdar í Sandagerði, er fremst honum at takka fyrri. Seint verða vit at gloyma hansara mongu stuttligu, háfloygdu og hugvekjandi nýggjárskvøldsroður, ið altíð endaðu við: »Takk og pris at tit eru til!»

Sverri giftist við Paulu-tantu (sum børnini róptu hana) í 1947. Paula andaðist í 1960, so teimum var einans givið 13 ár at liva saman. Dótturin Turið og børn hennar og Peters — Tóra og Sverri — hava mist ein pápa, verfaðir og abba, ið elskaði tey fram um alt. Saknurin verður stórur, men ríku minnini gera hann lættari at bera.

Til Turið, Peter, Tóru, Litla-Sverra, Regin og Marionnu leitar hugur okkara við djúpastu samkenslu.

Tormóður Dahl